

21. zsoltár

(Deus, Deus meus, respice)

I

Istenem, Istenem, mért hagytál el engem?
esdeklésemről, panaszaimtól
messzire mért vagy?
Napestig hívlak, de te nem felelsz;
hívlak éjjel, hallgatsz.
Pedig te vagy a szent,
ki himnuszaiban lakol Izraelnek.
Benned bíztak Atyáink; bíztak, s megmaradtak;
hozzád kiáltottak, s megmentetted őket;
rád hagyatkoztak, s meg nem szégyenültek.

De én féreg vagyok, nem pedig ember,
gúny céltáblája, nép megvetettje.
Gyaláz, aki meglát,
ajkát elbiggyeszi, s rábiccent fejével:
„Istenben bízott, mentse hát meg Isten,
segítsen rajta, ha úgy kedveli”.

Anyám méhéből te vontál ki engem,
anyámnak mellén pihennem te hagytál.
Tied vagyok én kezdettől fogva,
anyám öle óta Istenem voltál.
El ne távozz tőlem gyötrelmeim közt,
maradj közelemben; senki sem segít meg.

II

Bősz bikacsordák vettek körül engem,
Básán bivalyai gyűrűbe fogtak,
bögő, vad oroszlán tátja rám a torkát.
Kijöntőt-víz vagyok, széthullott a csontom,
szívem, mint a viasz megolvadt bennem;
kiszáradt a torkom, akár a cserép,
nyelvem hozzátapadt szájam padlásához.

Mert kopófalka ólalkodik rám,
latrok serege körülkerített.
Kezemet, lábamat gúzsba kötötték,
halál porába hentergéttek.
Megszámálhatnám csontom egytől egyig.
A körém csődülők szájátva néznek;
a ruháimon elosztzkodnak,
és sorsot vetnek öltözétemre.

*Uram, éntőlem ne maradj hát távol;
siess, megmentőm, megmentésemre.
Kard ne érje lelkem, eb foga ne marjon;
oroszlán torkából szabadíts ki engem,
bivaly szarvától szegényedet véd meg.
Híred elterjesztem testvéreim közt,
magasztallak a gyülekezetben.*

III

*Kik Istent félték, felmagasztaljátok,
Jákob fiai, megdicsőítsétek,
Izrael sarjai, őt imádjátok.
Ügyét a szegénynek sohasem fitymálta,
el nem rejtette előle arcát,
és meghallgatta a hozzá kiáltót.
Téged dicsérlek a nagy gyülekezetben,
szavamnak állok az istenfélők közt.*

*Esznek a szegények s meglegszenek;
az istenkeresők az Urat dicsérik,
s él szívük örökké.
Megemlékszik róla mind az egész föld,
megtérvén az Úrhoz;
mind a pogány törzsek elébe borulnak:
királyi hatalom csak őt illeti,
népeken országol.
Föld hatalmasai neki hódoljanak;
elébe borul mind, aki porba tér meg.*

*Lelekem neki él majd, népem neki szolgál.
Utódaidnak az Úrról beszél,
és megvalósult igazságáról
az új nemzedéknek.*

SZEDŐ DÉNES fordítása

HIBAIGAZÍTÁS. 1984. februári számunk hátsó külső borítójáról lemaradt lapunk kék VIGILIA felirata. Ugyanezen az oldalon Kabdebó Tamás: *Évelő* című kötetéről Rónay László írt méltatást. Írásának második fejezetéből a nyomda hibájából az itt kurzívval szedett két sor kimaradt: „Kabdebó Tamás elbeszéléseinek nincs pontosan körülhatárolható tere és ideje mintha idegenkedne attól, hogy egyszeri, csak egyetlen élethelyzetre érvényes történetet mondjon el. – Vargha Kálmán. *Sík Sándor és a Magyar Irodalomtörténeti Társaság* című cikkében (a 139. lapon) olvasható mondat helyes szövege a következő: „A vezetőség minden tisztségviselője párttag volt, az akkori politikai gyakorlat szerint ez a követelmény (a hibás szedésben: következmény) volt hivatva biztosítani a Társaság működésében a marxista irányzat hegemoniáját.” A következő lapon a Barta János beszámolójával kapcsolatban említett évszám helyesen 1954 (és nem 1945, mint a szövegben olvasható).